

Kijkt men aan de rand van de schijf misschien door halfdoorzichtige buitenlagen van de Jupiteratmosfeer?

Kleuren kon ik niet duidelijk onderscheiden. In de V.S. vermeldt men als kleuren blauw, geel, oranje, met allerlei variaties hiertussen. Voor kleurwaarnemingen zal een spiegelkijker wel beter zijn, maar ik weet niet of het hieraan lag. Tenslotte lijken op Jupiterfoto's de banden altijd breder en donkerder dan men ze visueel met de kijker krijgt te zien.

OPMERKING VAN DE REDAKTIE

Het verwondert ons dat Ganymedes het zwakst leek, omdat Ganymedes de helderste maan van Jupiter is. Op de tekening staan I en II dicht bij elkaar. Misschien heeft de schrijver de ene maan voor de andere aangezien?

HET WAARNEMEN VAN DE SCHEMERING TIJDENS DE "GRIJZE NACHTEN".

G.P. Können

In de zomernachten van juni en van begin juli gaat de avondschemering bijna continu over in de ochtendschemering.

De gehele avond blijft de hemel verlicht, terwijl laag in het noorden een fonkelende ster de plaats aangeeft waar de zon zich bevindt. Intussen verschijnen er steeds meer sterren, totdat de Melkweg zich in zijn volle glorie vertoont. Enige tijd blijft de hemel donker, dan begint de Melkweg te verbleken en het licht van de sterren al weer te verflauwen.

Steeds sneller worden de sterren onzichtbaar, totdat de dag weer aanbreekt.

Het is mogelijk op eenvoudige wijze waarnemingen te doen van deze verandering van de schemering. Als men zich op het platteland bevindt, zal men 's nachts van de voortdurende wisseling van de hemel kunnen genieten zonder door het stadslicht gestoord te worden. Indien men intussen regelmatig de grensmagnitude bepaalt, krijgt men bovendien een numeriek inzicht in het schouwspel: men meet zo de mate waarin de hemel verlicht wordt door het strooilicht in de dampkring. Zo kan men het ogenblik bepalen waarop de zon het laagste punt van zijn dagelijkse baan bereikt en het dus middernacht plaatselijke tijd is, en uit dit tijdstip kan men weer de geografische lengte van de waarnemingspost berekenen. Als men bovendien uit de waarnemingen de grensmagnitude bepaalt als functie van het aantal graden dat de zon onder de horizon staat, ontstaat een grafiek die het hele jaar bruikbaar is.

De waarneming zelf bestaat uit het regelmatig bepalen van het aantal sterren dat zich binnen of op de lijnen van de driehoek α - Boötes γ - α Noorderkroon en/of het vierkant δ - ξ - ζ - χ Draak bevindt. Men dient hierbij de hoekpunten mee te tellen, bij ondergetekende is een tabel te verkrijgen waaruit de corresponderende grensmagnituden te bepalen zijn. Als de dag aanbreekt bepaalt men de grensmagnitude, door een heldere ster, b.v. Aldebaran, te volgen tot hij onzichtbaar wordt. Overdag is de grensmagnitude tenslotte -4 , dit kan men nagaan door Venus overdag op te sporen, b.v. als hij in conjunctie staat met de Maan.

OPMERKING VAN DE REDAKTIE

Omdat het gebied waarin de sterren worden geteld zich in de loop van de nacht aan de hemel verplaatst, zal men met verschillende extinctie rekening moeten houden.